

சங்க கால மக்களின் சமுதாய நிலைகள்

முனைவர் வீ. இராஜேந்திரன்

உதவிப் பேராசிரியர், பி. எஸ். ஆர். கல்வியியல் கல்லூரி
செவல்பட்டி, சிவகாசி, விருதுநகர் மாவட்டம்

முனைவர் அ. பாக்கியமுத்து

இணைப் பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
திருவள்ளூர் கல்லூரி, பாபநாசம், திருநெல்வேலி

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மலர்: 12

சிறப்பிதழ்: I

மாதம்: மே

வருடம்: 2025

P-ISSN: 2321-788X

E-ISSN: 2582-0397

DOI:

[https://doi.](https://doi.org/10.34293/sijash.v12iS1-May.8969)

[org/10.34293/sijash.](https://doi.org/10.34293/sijash.v12iS1-May.8969)

[v12iS1-May.8969](https://doi.org/10.34293/sijash.v12iS1-May.8969)

தமிழர்களின் வாழ்வு, தமிழர் பேசிய மொழி, தமிழர் வாழ்ந்த நிலம் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் இயல்பான நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்ற உண்மை தமிழரின் நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமாக அமைந்துள்ளது. சங்க காலச் சமுதாய நிலத்தின் இயற்கை அமைப்புகளின் அடிப்படையில் ஐந்து வகையாகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. சங்க காலச் சமூக அமைப்பு அறிவர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய முக்கியப் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. ஊரின் சில பகுதிகள் சேரிகள் என்று அழைக்கப்பட்டன. சங்க காலத் தமிழர் இல்லை வாழ்க்கையைப் பெரிதும் பாராட்டி வந்தனர். சங்க கால மகளிர் கடமை ஈடுபாட்டுடனும், தாராள மனப்பான்மையுடன், கற்பில் சிறந்தவர்களாகவும் இருந்தார்கள். கல்வி கற்கவும், பொருளிட்டவும் மன்னனுக்காக தூது செல்வவும் கணவன் பிரியும் போது மனைவி அவனுடன் செல்லும் பழக்கமும் இல்லை. சங்க கால சமுதாயத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாடு இருந்தாலும் நடைமுறையில் பரத்தையருடன் உறவு கொள்ளும் பழக்கம் இருந்து வந்தது.

முன்னுரை

சங்க காலத்தில் தமிழரின் நாகரிகமும் முழு மலர்ச்சியடைந்து இருந்தது. தமிழர்களின் வாழ்வு, தமிழர் பேசிய மொழி, தமிழர் வாழ்ந்த நிலம் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் இயல்பான நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்ற உண்மை தமிழரின் நாகரிகத்தின் அடிப்படைத் தத்துவமாக அமைந்துள்ளது. சங்க காலச் சமுதாய நிலையைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் விரிவாகக் கூறியுள்ளன. சங்க காலச் சமுதாயம் நிலங்களின் அடிப்படையில் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. தாம் வாழும் நிலத்தின் இயல்புக்கு ஏற்றவாறு மக்களின் வாழ்க்கை முறையும், பண்பாடும் அமையும் என்பது பண்டையத் தமிழரின் சிறந்த கொள்கையாகும். ஆனாலும், ஆசிரியர்களின் ஆதிக்கம் சங்க காலச் சமுதாயத்தின் மேல்மட்டத்து மக்களைப் பாதித்திருந்தது. ஆகவே சங்க காலச் சமூக அமைப்பானது அதனது ஆரம்ப காலச் கூறுகளையும், குழுக்களால் ஆன முறையினையும், ஆசிரியர்களால் சேதப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கை முறையினையும் கலந்து கொண்டதாக இருந்தது.

அடிப்படையில் சமூகப் பாகுபாடுகள்

சங்க காலச் சமுதாயம் நிலத்தின் இயற்கை அமைப்புகளின் அடிப்படையில் ஐந்து வகையாகப் பாகுபாடு செய்யப் பட்டிருந்தது. இந்த இயற்கை அமைப்புகளோடு ஏற்பட்ட சமூகம் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தகுந்த வித்தியாசமான குண இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தது.

அ. குறிஞ்சி என்பது மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியுமாகும். இங்கு வாழ்ந்து வந்த மக்கள் குறவர்கள் அல்லது வேட்டுவர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்களின் தொழில்வேட்டையாடுதல். இவர்களின் கடவுள் முருகன் ஆவார்.

ஆ. முல்லை என்பது காடும் காடு சார்ந்த பகுதியுமாகும். இங்கு வாழ்ந்தவர் கோவலர் அல்லது ஆயர் எனப்பட்டனர். ஆநீரைக் களை மேய்த்தல், பால் பொருட்களை விற்பனை செய்தல் இவர்களது முக்கியத் தொழில் ஆகும். முல்லைக்குக் கடவுள் மாயோன் ஆவார்.

இ. மருதம் என்பது வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியுமாகும். இந்த நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் வேளாளர் என்றழைக்கப்பட்டனர். நிலங்களை உழுது விவசாயம் செய்தல் இவர்களின் தொழில். இந்திரன் இவர்களது கடவுள் ஆவார்.

ஈ. நெய்தல் என்பது கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியுமாகும். இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பரதவர் அல்லது மீனவர் என்றழைக்கப்பட்டனர். மீன் பிடித்தல், உப்பு தயாரித்தல் இவர்களது முக்கியத் தொழில். நெய்தலுக்கு கடவுள் வருணன் ஆவார்.

உ. பாலை என்பது குறிஞ்சியும் முல்லையும் தங்கள் நல் இயல்புகளை இழந்து கோடை வெயிலில் மரஞ்செடிகள் காய்ந்து, நீர் நிலைகள் வறண்டு காணப்படும் பகுதியாகும். இப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் மறவர் ஆவர். இவர்களது தெய்வம் கொற்றவை அல்லது காளி ஆகும்.

சமூகப் பிரிவுகள்

சங்க கால சமூகப் பிரிவுகள் தொழிலின் அடிப்படையிலும், நிலத்தின் அடிப்படையிலும் இயங்கி வந்தன. அவை மேலோர் கீழோர் என்ற பாகுபாடு இன்றி இயங்கி வந்தது. பேராசிரியர் அனுமந்தன் கூற்றுப்படி பலதரப்பட்ட மக்கள் பல சமூகச் சூழ்நிலையில் இயங்கி வந்தனர். ஆனால் அவர்கள் தனித்தனி பிரிவுகளாக இயங்கவில்லை. தொழிலின் அடிப்படையில் பிரிந்திருந்த மக்கள் தமிழகப் பண்பாடு என்ற ரீதியில் ஒன்றுபட்டு ஒருவருக்கொருவர் நல்லுறவுடன் விளங்கினர்.

சங்ககாலச் சமூக அமைப்பு அறிவர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய முக்கியப் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. மக்கள் செய்த தொழிலுக்கேற்ப பல குலங்கள் தோன்றியிருந்தன. அவை இடையர், உமணர், உழவர், கடம்பர், கம்மியர், குயவர், குறும்பர், கூத்தர், கொல்லர், தச்சர், துடியர், பரதவர், பறையர், பாணர், பொருநர், வணிகர், வேடர் போன்றவையாகும். இந்த ஒவ்வொரு குலமும் தமிழ் சமுதாயத்தில் விலக்க முடியாத ஓர் உறுப்பாகவே செயல்பட்டு வந்தது.

சேரிகள்

ஊரின் சில பகுதிகள் சேரிகள் என்று அழைக்கப்பட்டன. சேரிகளில் பரதவர்கள், குறவர்கள், மறவர்கள், குட்டும்பர்கள், பறையர்கள் போன்றோர் வாழ்ந்து வந்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்து பகுதிகளுக்குத்தான் சேரி என்ற பெயர் வழங்கி வந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் பறைச்சேரி என்பது இருந்தது போல பார்பனசேரி, இடைச்சேரி என்றெல்லாம் இருந்தன. சாதிப் பெயர்கள் ஊர் அமைப்பில் அப்போதே இடம் பெற்று விட்டன. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தீண்டத்தகாதவர் என்ற நிலை சங்க காலத்தில் இல்லை. குறும்பர்கள், பாணர்கள், பறையர்கள்,

சங்ககால சமுதாயத்தில் ஒரு மதிக்கத்தக்க நிலையிலிருந்தனர்.

மக்களின் இல்லற வாழ்க்கை

சங்க காலத் தமிழர் இல்லற வாழ்க்கையைப் பெரிதும் பாராட்டி வந்தனர். ஒருவனும் ஒருத்தியும் இணைந்து வாழ்வாங்கு வாழ்வது தமிழரின் கொள்கையாக இருந்தது. இல்லறமே நல்லறம் என்று போற்றப்பட்டது. பல சங்க இலக்கியங்கள் மக்களின் இல்லற வாழ்க்கையை விவரிக்கின்றன. மணப்பருவம் அடைந்த காதலர்கள் தாங்களாவே அல்லது பிறரால் சேர்க்கப்பட்டோ கணவன் மனைவியாவர். காதலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேரில் கண்டு பேசி உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டால் மீண்டும் அவர்கள் வேறு யாரையும் காதலிப்பதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தங்கள் காதல் வெற்றியடைய இடையூறுகள் ஏற்பட்டால் இரண்டு பேரும் ஊரை விட்டே ஓடிவிடும் பழக்கம் சங்க காலத்திலும் காணப்பட்டது.

தான் காதலித்த பெண்ணை திருமணம் செய் முடியாத காதலன் சில சமயம் மடலேறுதலும் உண்டு. பனங்கருக்கினால் குதிரை ஒன்று செய்து அதன் மீது காதலன் அமர்ந்து தன் காதலியின் உருவம் வரைந்த கொடி ஒன்றை கையில் ஏந்திக் கொள்வான். இந்தக் குதிரை உருவத்தை தெருத் தெருவாக இழுத்து வருவான். அப்போது அந்த பணங்கருக்கு காதலனின் உடம்பில் காயங்களானவை ஏற்படுத்தி இரத்தப் பெருக்கை ஏற்படுத்தும். இதனைக் கண்டு சகிக்க முடியாத காதலியின் பெற்றோர் தங்கள் பெண்ணை அவனுக்கே மணமுடித்துக் கொடுபர். இதுவே மடலேறுதல் அகும். இதனை தொல்காப்பியம் விவரிக்கிறது. திருமணம் ஒரு நல்ல நாளில் நடைபெறும். பொதுவாக விடியற் காலங்களிலேயே திருமணங்கள் நடைபெற்றன. திருமணம் தொடங்கும் முன் கடவுள் வழிபாடு

நடைபெறும். மணமகள் கசங்காத புத்தாடை உடலெங்கும் போர்த்தியிருப்பாள். வெண்மையான நூலில் வாகையிலையினையும், அருகம்புல் கிழங்கினையும், கோடர்த்த மாலையை அணிந்திருப்பாள். மணமகன் மணமகளுக்குத் தாலி கட்டியதாக சங்க தமிழில் சான்றுகள் இல்லை. சங்க காலத்தில்திருமண வாழ்க்கை கற்புஎன்று அழைக்கப்படுகிறது. பெண்ணின் கற்பு பெரிதும் போற்றப்பட்டது. பண்டைத் தமிழர் மக்கட்பேற்றை பெரிதும் பாராட்டினர். மக்கட் செல்வத்தைப் பற்றி, அதிகமாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. பிள்ளைகட்கு இளமையில் கற்பித்து அறிவுடையவர் ஆக்கினார்கள்.

சங்க கால மகளிர் நிலைமை

சங்க காலத்தில் ஆண் பெண் இரு பிரிவினரிடையே சட்ட சமூகப் பிரிவினைகள் ஏதுமில்லை. சங்க கால மகளிருக்கு வரையறைகள் எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை. இல்லறத்தில் நின்று இல்வாழ்க்கையின் கடமைகளையாற்றும் உரிமை கணவனுடன் சேர்ந்து வாழும் பெண்களுக்குத்தான் உண்டு. பெண்களிடம் காணப்பட்டதாகப் புலவர்கள் குறிப்பிடும் நற்குணங்கள் அக்கால மகளரின் சிறந்த பண்பாடுகளை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சங்க கால மகளிர் கடமை ஈடுபாட்டுடனும், தாராள மனப்பான்மையுடனும், கற்பில் சிறந்தவர்களாகவும் இருந்தார்கள். அதிதிவிரமான கற்பு சங்க காலப் பெண்களிடம் பழக்கப்பட்டு இருந்தது. அதுவே ஒரு சிறந்த குடும்பப் பெண்ணாக இருப்பதற்குரிய அறிகுறியாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. மூதின் மகளிர் எனக் குறிப்பிடக்கூடிய வீரப் பரம்பரையினைச்சார்ந்தமக்கள் இருந்தனர். இப்பெண்கள் போரில் நேரடியாகப் பங்கு கொள்ளவில்லை என்றாலும், போரில் கலந்து கொள்பவர்களை ஆதரிக்கும் விதம் அவர்களின் வீர நிலையை எடுத்துக்

காட்டுகிறது. பெண்கள் போர்ப்பாசறையில் தம் கணவருடன் தங்கக் கூடாது என்ற மரபு இருந்து வந்தது.

சில புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பெண்களின் வீரநிலை பற்றி தெரிவிக்கிறது. ஒக்கூர் மசாத்தியர் என்ற பெண் புலவர் ஒரு தாய் தன்னுடைய கணவனையும், தமையனையும் போரில் இழந்த பின்பு பால்மனம் மாறாத தனது சிறுவயது மகனை பகைவரின் போர் முரசு கேட்டவுடன் கையில் வேலினைக் கொடுத்து போருக்கு அனுப்பி வைத்த மனநிலையைக் குறித்து பாடியுள்ளார்.

கல்வி கற்கவும், பொருளிட்டவும், மன்னனுக்காக தூது செல்லவும் கணவன் பிரியும் போதுமனைவி அவனுடன் செல்லும் பழக்கமும் இல்லை. இப்படி ஏற்படும் பிரிவு மூன்றாண்டுக்கு மேல் நீடிக்கக் கூடாது என்பது மரபு. சங்க கால மகளிர் அரசனுக்கு காவல் பணி புரிந்தனர். இவர்களுக்கு உரிடை மகளிர் என்று பெயர். மேலும் பல பெண்கள் கல்வியறிவு பெற்று பெரும் புலமையுடன் விளங்கினர். காக்கை பாடினியார் என்ற பெண் புலவர் காக்கைப் பாடினியம், சிறு காக்கை பாடினியம் என்ற நூல்களை எழுதியுள்ளார். மேலும் முடத்தாம கண்ணியார், நன்முல்லையார்டு, பொன்முடியார், ஓளவையார் போன்ற பெண்பாற் புலவர்களும் இருந்தனர். சங்க கால மகளிர் சமயப் பற்றுள்ளவர்கள். அவர்கள் சிவன், மாயோன், முருகன் போன்ற கடவுள்களை வணங்கினர்.

கணவனை இழந்த பெண்கள் விதவைகள் என்றழைக்கப் பட்டனர். அவர்களின் வாழ்க்கை சங்க காலத்தில் மிகவும் வருந்தத்தக்க நிலையில் இருந்தது. ஆசிரியர்களின் உறவினால் கணவனை இழந்த பெண்கள் உடன் கட்டை ஏறும் பழக்கம் காணப்பட்டது. விதவைகள் கலிகால மகளிர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தலைமுடியை மழித்துக் கொண்டனர்.

வெறுந்தரையில் படுத்துறங்கினர். தண்ணீர் சோறே சாப்பிட்டனர். நெய் உண்பதில்லை. இதற்கு கைம்மை நோன்பு என்று பெயர்.

சங்க கால சமுதாயத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாடு இருந்தாலும் நடைமுறையில் பரத்தையருடன் உறவு கொள்ளும் பழக்கம் இருந்து வந்தது. பரத்தையர், பொருட்பெண்டிர், வரைவின் மகளிர், காமக்கிழத்தியர் என்று பலவாறு குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. கணவன் பரத்தையரை விரும்பி மனைவியை விட்டுப் பிரிவதும், கணவனின் இந்த அடங்கா ஒழுக்கத்தைக் கண்டு மனைவியானவர் மனம் புழங்குவதும் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். ஒரு ஊர் முழுவதும் குடியமர்த்தக் கூடிய எண்ணிக்கையில் மதுரையில் பரத்தையர் இருந்ததாக கலிபாட்டு தெரிவிக்கிறது.

பரத்தையரில் இரு பிரிவினர் உண்டு. அவை சேரிப்பரத்தை, கடல்பரத்தை ஆகும். சேரிப்பரத்தை என்பவர் பல ஆடவர்களுடன் உறவு கொள்ளும் தன்மை கொண்டவர். கடல் பரத்தை என்பவர் சில குறிப்பிட்ட நபர்களுடன் மட்டுமே உறவு கொள்ளும் தன்மை உடையவளாக இருந்தாள். இவர்கள் இருவரில் கடல் பரத்தை மகளிர், சேரிப்பரத்தை மகளிரைவிட சமூக அந்தஸ்து அதிமூடையவர்களாக இருந்தனர். பரத்தையர் பொதுவாக நடனம், இசை ஆகியவற்றில் திறமை மிக்கவர்களாக இருந்தனர்.

ஆகவே பரத்தையர் ஒழுக்கம் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த ஆடவரிடம் ஒரு கறையாகவே காணப்படுகிறது. பரத்தையரிடம் உறவு பூண்டு ஒழுகின தன் கணவனை பெண்கள் பொறுமையுடன் வாழ்க்கையில் எற்றுக் கொண்டு, கணவன் செய்த பிழையை மறந்தும் மன்னித்தும் வாழ்ந்து வந்தனர் என்று அறிகிறோம்.

தொகுப்புரை

1. இயற்கை அமைப்புகளோடு ஏற்பட்ட சமூகம் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தகுந்த

வித்தியாசமான குண இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தது.

2. தொழிலின் அடிப்படையில் பிரிந்திருந்த மக்கள் தமிழகப் பண்பாடு என்ற ரீதியில் ஒன்றுபட்டு ஒருவருக்கொருவர் நல்லுறவுடன் விளங்கினர்.
3. சேரிகளில் பரதவர்கள், குறவர்கள், மறவர்கள், குடும்பர்கள் போன்றோர் வாழ்ந்து வந்தனர்.
4. சங்க காலத்தில் திருமண வாழ்க்கை கற்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது.
5. கணவனை இழந்த பெண்கள் விதவைகள்; என்றழைக்கப்பட்டனர்.

அடிக்குறிப்பு

1. தமிழக வரலாறு - பேராசிரியர் ஜே. தர்மராஜ் டென்சி பப்ளிகேசன் - சிவகாசி - பக் 45,46,47
2. சங்க இலக்கிய நூல் வரிசை புறநானூறு - அ.ப. பாலையன் - சாரதா பதிப்பகம் - சென்னை 14, பக் - 67, 68, 69
3. தமிழ் இலக்கியம் வரலாறு - தமிழண்ணல் - சாரதா பதிப்பகம் - சென்னை 14 - பக்- 89, 90, 91
4. சங்க இலக்கியம் - அகநானூறு - புலியூர்க்கேசிகன் - சாரதா பதிப்பகம் - சென்னை 14, பக் - 64, 65, 66.